

"Teslimiyet" kavramı Risalelerde nasıl ele alınmıştır; bilgi verir misiniz?

Teslimiyet, insanın kendini Allah'ın takdir ve kuvvetine terk etmesi ve onun emrine tam bir itaat içinde olması halidir. **Tevekkül ve teslimiyet**, sağlam ve tahkiki bir imanın neticesidir. Yani insanın Allah'a olan imanı ne kadar sağlam ve tahkiki ise, teslim ve tevekkülü de o nispette sağlam ve sarsılmaz olur.

Risale-i Nur'un bütün eczaları tahkiki iman dersi üzerine gittiği için, Risale-i Nur'un bütün eczalarına bir teslim ve tevekkül dersi nazarı ile bakabiliriz. Hususen ilk dokuz söz bu konuda tahkik ve tetkik edilebilir.

Mümin her şeyin tedbir ve dizgininin Allah'ın kudret elinde bildiği için hiçbir şeyden endişe ve telaş etmez. Mümin bilir ki Allah bir musibeti alına yazmış ise, bundan kurtuluş yok der teslim olur. Aynı şekilde musibeti alına yazmamış ise hiçbir güç o musibeti başına bela edemez; bu tevekkül ve düşüncesi mümini rahatlatır ve cesur kılar. İşte bu düşünce bir nevi psikolojik yükün, yani hadiseler karşısında endişe ve telaş etmenin tevekkül vasıtası ile kadere atılması demektir.

Ama kafir Allah'a ve onun kainattaki tedbir ve iradesine inanmadığı için her şeyi tesadüfe veriyor. O zaman başına her an bir iş bir musibet gelmesi muhtemeldir. Bu yüzden her şeyde bir endişe bir telaş duyar. Her hadise karşısında korkar ve titrer. "*Acaba bu musibete bana dokunur mu?*" der, hayatı zehir olur. Üstat bu manaya örnek için Amerika'da olmuş bir olayı söylüyor. Kuyruklu yıldız dünyanın yakınından geçince acaba dünyaya çarpar mı, endişesi ile imanı ve tevekkülü olmayan veya zayıf olanlar çok korkmuşlar, hatta evlerinden çıkmışlar.

Halbuki iman ve tevekkülü olan bir mümin bu olayda şöyle düşünür; "*Şayet bu yıldız dünyaya çarpma emrini Allah'tan almış ise tevekkülden başka yapacak bir şey yoktur.*" der, hayret içinde çarpmasını bekler, "*yok emir almamış ise bu yıldız haddini aşip vazifesi olmadığı halde dünyamıza çarpamaz*" der, endişe ve telaştan kurtulur.

Allah'a tahkiki bir şekilde iman ile tevekkül eden adam, hiçbir şeyden korkmaz hiçbir hadise karşısında titremez. Cesaretin kaynağı hakiki ve sağlam iman olduğu gibi korkaklığın kaynağı ise imansızlık ve tevekkülsüzlüktür. Kalbinde iman olmayan birisi bu yüzden her hadise karşısında titret, her musibetten azap duyar. Bir nevi dünyanın bütün yükünü beline yükler ve altında ezilip gider.

Risale-i Nur'da tevekkül ve teslimiyet şu şekilde izah edilmektedir:

"İman hem nurdur, hem kuvvettir. Evet, hakikî imanı elde eden

adam, kâinata meydan okuyabilir ve imanın kuvvetine göre, hâdisâtın tazyikatından kurtulabilir. **'Tevekkeltü alâllah'** der, sefine-i hayatta kemâl-i emniyetle, hâdisâtın dağlarvâri dalgaları içinde seyran eder. Bütün ağırlıklarını Kadîr-i Mutlakın yed-i kudretine emanet eder, rahatla dünyadan geçer, berzahta istirahat eder. Sonra, saadet-i ebediyeye girmek için Cennete uçabilir. Yoksa, tevekkül etmezse, dünyanın ağırlıkları, uçmasına değil, belki esfel-i sâfilîne çeker."

"Demek, iman tevhide, tevhid teslimi, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dâreyni iktiza eder. Fakat yanlış anlama. Tevekkül, esbabı bütün bütün reddetmek değildir. Belki, esbabı, dest-i kudretin perdesi bilip riayet ederek; esbaba teşebbüs ise, bir nevi dua-yı fiilî telâkki ederek, müsebbebatı yalnız Cenâb-ı Hakk'tan istemek ve neticeleri Ondan bilmek ve Ona minnettâr olmaktan ibarettir."

"Tevekkül eden ve etmeyen misalleri, şu hikâyeye benzer: Vaktiyle iki adam, hem bellerine, hem başlarına ağır yükler yüklenip, büyük bir sefineye bir bilet alıp girdiler. Birisi, girer girmez yükünü gemiye bırakıp, üstünde oturup nezaret eder. Diğeri, hem ahmak, hem mağrur olduğundan, yükünü yere bırakmıyor. Ona denildi:"

'Ağır yükünü gemiye bırakıp rahat et.'

"O dedi: **'Yok, ben bırakmayacağım. Belki zayi olur. Ben kuvvetliyim; malımı belimde ve başımda muhafaza edeceğim.'** "

"Yine ona denildi: **'Bizi ve sizi kaldıran şu emniyetli sefine-i sultaniye daha kuvvetlidir, daha ziyade iyi muhafaza eder. Belki başın döner, yükünle beraber denize düşersin. Hem gittikçe kuvvetten düşersin. Şu bükülmüş belin, şu akılsız başın, gittikçe ağırlaşan şu yüklere takat getiremeyecek. Kaptan dahi, eğer seni bu halde görse, ya divanedir diye seni tard edecek; ya "Haindir, gemimizi itham ediyor, bizimle istihzâ ediyor. Hapsedilsin" diye emredecektir. Hem herkese maskara olursun. Çünkü, ehl-i dikkat nazarında zaafı gösteren tekebbürünle, aczi gösteren gururunla, riyayı ve zilleti gösteren tasannuunla kendini halka müdhike yaptın. Herkes sana gülüyor.'** denildikten sonra o biçarenin akli başına geldi. Yükünü yere koydu, üstünde oturdu. **'Oh, Allah senden razı olsun. Zahmetten, hapisten, maskaralıktan kurtuldum.'** dedi."

"İşte, ey tevekkülsüz insan! Sen de bu adam gibi aklını başına al, tevekkül et. Tâ bütün kâinatın dilenciliğinden ve her hadisenin karşısında titremekten ve hodefuruşluktan ve maskaralıktan ve şekavet-i uhreviyeden ve tazyikat-ı dünyeviye hapsinden

kurtulasın."(1)

(1) bk. [Sözler, Yirmi Üçüncü Söz.](#)